

(๓๑)

๒๗๘

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

พระราชบัญญัติ

ล้างมลทินในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ

พ.ศ. ๒๔๕๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๐

เป็นปีที่ ๑๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรล้างมลทินให้แก่ผู้ที่ต้องคำพิพากษาให้ลงโทษในกรณีความผิดคดีต่าง ๆ ซึ่งได้พ้นโทษไปแล้ว ผู้ถูกลงโทษได้ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ และ

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

ผู้ถูกลงโทษถึงต้องออกจากองค์การรัฐบาล องค์การสาธารณ
เทศบาล หรือสุขาภิบาล และผู้ถูกลงโทษทางวินัยอย่างอื่น
ในโอกาสที่พระพุทธศาสนาได้ยังยืนมาครบ ๒๕ ศตวรรษ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้น
ไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ล้างมลทินในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ พ.ศ. ๒๕๕๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๓
พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ต้องคำพิพากษาให้
ลงโทษในกรณีความผิดคดีต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนวันที่ ๘
พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕ และได้พ้นโทษไปแล้วก่อนหรือ
ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หรือซึ่งได้พ้นโทษไปโดย
ผลแห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการพระราชทานอภัยโทษเนื่อง
ในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคย
ต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดในคดีนั้น ๆ

มาตรา ๔ ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ถูกลงโทษไล่ออก
ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ และผู้ถูกลงโทษเพราะ

เล่ม ๙๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

ประเพณีซึ่งต้องออกจากองค์การรัฐบาล องค์การสาธารณ
เทศบาล หรือสุขาภิบาล ตลอดจนโทษทางวินัยอย่างอื่น
ซึ่งกระทำผิดก่อนวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๙ และได้
ถูกลงโทษก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ แล้วแต่
กรณี โดยให้ถือว่า ผู้นั้นมิได้เคยต้องถูกลงโทษทางวินัย

การล้างมลทินตามมาตรานี้ ไม่ก่อให้เกิดสิทธิเรียกร้อง
ใด ๆ เว้นแต่ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

~~แก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ. (ฉ.๒) พ.ศ. ๒๕๐๒~~

* มาตรา ๕ บรรดาผู้ที่ได้รับการล้างมลทินตามพระราช
บัญญัตินี้ ถ้าผู้ใดถูกเรียกเครื่องราชอิสริยาภรณ์คืน หรือถูก
ถอดจากยศหรือบรรดาศักดิ์เนื่องในการ กระทำผิดอันได้รับ
การล้างมลทินนั้น และประสงค์จะได้รับพระราชทานเครื่อง
ราชอิสริยาภรณ์ ยศหรือบรรดาศักดิ์คืนตามที่ได้รับอยู่เดิม
ก็ให้ผู้นั้นแจ้งความประสงค์ไปยังสำนักคณะรัฐมนตรีเพื่อดำเนิน
การขอพระราชทานคืนให้ต่อไป

มาตรา ๖ บรรดาผู้ที่ได้รับการล้างมลทินตามพระราช
บัญญัตินี้ ถ้าเป็นบุคคลที่เคยได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญมา
แล้ว ก็ให้มียศได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญตามเดิม ถ้าบุคคล
ดังกล่าวเคยเป็นข้าราชการมาก่อน และยังไม่ได้รับเบี้ยหวัด
บำเหน็จหรือบำนาญ ก็ให้ได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จหรือบำนาญ

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

ในการที่ต้องออกจากราชการเพราะเหตุทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญที่ใช้อยู่ในขณะที่ยังออกจากราชการนั้น

การให้เบี้ยหวัด บำเหน็จหรือบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่ผูกพันรัฐบาลที่จะต้องจ่ายเงินเพิ่มหรือให้สิทธิใด ๆ เท่าเทียมกับข้าราชการที่ยังออกจากราชการโดยมิได้กระทำผิดหรือถูกลงโทษ ทั้งนี้ให้กระทรวงการคลังพิจารณาจ่ายภายในวงเงินที่อนุมัติในงบประมาณ

ในการพิจารณาจ่ายเบี้ยหวัด บำเหน็จหรือบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือว่าคำวินิจฉัยของกระทรวงการคลังเป็นเด็ดขาด

มาตรา ๗ สิทธิในการรับเบี้ยหวัดหรือบำนาญตามมาตรา ๖ ให้เกิดตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้เบิกจ่ายย้อนนับแต่วันที่กล่าวแล้วนี้ได้ แต่ต้องยื่นคำร้องขอรับเบี้ยหวัด บำเหน็จหรือบำนาญภายในกำหนด หนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๘ ให้นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

หมายเหตุ :— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ ในโอกาสที่พระพุทธศาสนาได้ยังยืนมาครบ ๒๕ ศตวรรษ ทางราชการจะได้บำเพ็ญกุศล เพื่อเฉลิมฉลองในโอกาสนี้ การให้อภัยทานถือว่าเป็นกุศลอย่างหนึ่ง ทางรัฐบาลจึงจะได้ดำเนินการให้มีการให้อภัยโทษแก่นักโทษทั้งหลายทั่วราชอาณาจักร และนิรโทษกรรมให้แก่ผู้กระทำความผิดฐานกบฏ จลาจล และผู้กระทำความผิดเนื่องในการป้องกันระบอบหรือปราบปรามกบฏหรือจลาจลด้วย นอกจากผู้ที่จะได้รับอภัยโทษและนิรโทษกรรมแล้ว ยังมีบุคคลอีกบางประเภท คือผู้ต้องโทษตามคำพิพากษาในกรณีความผิดคดีต่าง ๆ ซึ่งได้พ้นโทษไปแล้ว ผู้ถูกลงโทษได้ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ และผู้ถูกลงโทษถึงต้องออกจากองค์การรัฐบาล องค์การสาธารณ เทศบาล หรือ สุขาภิบาล บุคคลเหล่านี้ได้มีกฎหมายบางฉบับตัดสิทธิหรือจำกัดสิทธิบางประการไว้ ไม่มีสิทธิสมบูรณ์เหมือนประชาชนพลเมืองทั้งหลายสมควรที่จะได้ต่างมดทินให้แก่บุคคลเหล่านี้ โดยถือว่าไม่เคยต้องคำพิพากษา คำสั่งให้ลงโทษ และให้ได้รับสิทธิบางประการที่สูญเสียไปเป็นการให้อภัยทาน เพื่อให้บุคคลเหล่านี้มีสิทธิดำเนินชีวิตได้เช่นเดียวกับบุคคลที่ไม่เคยต้องรับโทษ เสมือนเป็นการชุบชีวิตให้เกิดขึ้นใหม่ในการนี้จำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติต่างมดทินในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ ขึ้นไว้บังคับต่อไป.